

Tots junts vencerem

written by Agustí Soler | 14 de març de 2019

Els anys seixanta, de la mà de Joan Baez i de Peter Seeger, va arribar a casa nostra la vella cançó de protesta *Tots junts vencerem*, aquella mena d'himne que fou popularitzada als Estats Units pel Moviment afroamericà pels drets civils. A la cançó hi podem trobar tres expressions que expliciten ben clarament allò que volem i que ens fa forts davant d'un esperançador futur de llibertat: *Tots junts vencerem, Lliures hem de ser, No tenim cap por*.

Malgrat tots els peròs i els entrebancs, la criminal repressió contra el procés d'autodeterminació, les petites misèries personals i alguns sectarismes, el moviment cap a la independència no té aturador i a Madrid, capital d'aquella Castella profunda, miserable, somiadora d'un vell imperi que va perdre i en mans d'uns pocs poderosos negociants i d'uns funcionaris servils, això ho saben prou. Ja l'any 1984, Felipe Gonzàlez, un dels personatges més espuris que hagi pogut donar mai la política espanyola, definia els seus neguits i les seves pors tot dient en un seminari sobre la Transició celebrat a Toledo: *"El terrorisme al País Basc és una qüestió d'ordre públic, però el veritable perill és el fet diferencial català"*. Per Gonzàlez i els seus acòlits el perill és Catalunya. Neguits i pors que s'han multiplicat per mil com així consta en les seves darreres declaracions sobre el procés català cap a l'autodeterminació.

Tots junts vencerem. Aquest és el gran repte que tenim al davant i que hem de superar d'una vegada per totes. És possible anar junts? És possible ajuntar esforços i actituds? Són molt comprensibles algunes de les raons donades per uns i altres per plantejar i justificar la presentació de llistes separades a les eleccions municipals, tot i que la innovadora iniciativa de Primàries –una proposta oberta a tothom–, hagués pogut ser un detonador prou potent per a ajuntar programes i

voluntats i aconseguir la victòria d'aquells que lluiten per la independència del seu país i molt especialment a la ciutat de Barcelona, que seria governada per aquells que volen que, en un futur ben pròxim, sigui la capital d'un estat sobirà. Té raó però el fet de presentar llistes separades a les eleccions generals al Congrés i al Senat espanyols i a les eleccions al Parlament europeu? A molts se'ns fa molt difícil copsar-ne el perquè. Les raons que es donen no s'aguanten per enlloc, són molt febles i porten a pensar que certs interessos personals primen per damunt de l'interès general del país en uns moments en què ens ho juguem tot. Malauradament certes conveniències i petites mesquineses ho impedeixen. Tanmateix, encara som a temps de redreçar-ho.

Si analitzem la situació amb el cap fred –si és que això en moments d'un gran trasbals com aquests fóra possible–, *Lliures hem de ser* deixa de ser una vella consigna retòrica i passa a esdevenir un sentiment real, ben cor endins, el de milers i milers que s'hi han anat sumant, molt especialment a partir de la gran manifestació del 10 de juliol del 2010; aquells que anys enrere, quan plantejaven la imperiosa necessitat de la lluita per la independència, eren tractats com d'il·lusos somiadors amb un cert aire de condescendència. Ara ja som més de dos milions de catalans que ens hi hem apuntat. I la xifra va augmentant. L'u d'octubre del 2017 fou determinant. Ja no hi ha cap possibilitat de fer cap pas enrere. Ningú pensa a llençar la tovallola: No tenim cap por. L'alçament pacífic, tossut i alterós al mateix temps de tot un poble davant d'una repressió esbojarrada i infamant on el sùmmum de les il·legalitats comeses per membres de la judicatura i del govern de Madrid són in comptables han deixat ben palès que el procés d'alliberament avança i arribarà, més aviat del que hom pensa, a bon port.

Per acabar, crec que és obligat recordar i fer justícia a aquells que ens han precedit i que sense l'esforç, la voluntat i la perseverança dels quals avui no hauríem arribat fins on

estem. Entre els milers i milers, molts dels quals treballaren calladament, tossudament, patiren repressió i donaren fins i tot la vida, permeteu-me recordar unes paraules clarividents de mossèn Josep Armengou, berguedà il·lustre, que ja l'any 1955 publicà en edició clandestina *Justificació de Catalunya* i que en la darrera pàgina ens parla de la nostra responsabilitat històrica davant dels moments que estem vivint. Diu així: "A Catalunya, li sobra raó, ara la tasca és fer-la triomfar. Catalunya viu el moment més gran de la seva història, perquè és el decisiu. De nosaltres depèn –de tu, llegidor, de mi– que Catalunya se salvi definitivament o desaparegui per sempre com a poble. Hem de fer-nos dignes de la immensa responsabilitat històrica que unes circumstàncies tràgiques han acumulat al nostre damunt. Hem de demostrar que no tots són bords a Catalunya".

La darrera frase d'Armengou, escrita fa més de seixanta anys, és prou concloent i explícita, sobretot pensant en les circumstàncies actuals i en l'actitud d'algunes forces polítiques. Escriu: "I volem fer la darrera afirmació, que ha de torturar-nos sempre més: el gran responsable de totes les dissorts de Catalunya, des de Casp fins a la fi del món, som i serem nosaltres els catalans".

Tots junts vencerem? Sí, Tots junts vencerem.